

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: K. C. N., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 7. 2009, č. j. CPR-846-1/ČJ-2009-9CPR-C220,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 7. 2009, č. j. CPR-846-1/ČJ-2009-9CPR-C220, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7760 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce JUDr. Petra Bayera, advokáta.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2008 neprodloužila Policie České republiky, Oblastní ředitelství cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb, žalobci dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců [§ 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“)]. Konkrétně se dopustil šesti přestupků podle zákona č. 326/1999 Sb. (čtyřikrát neprokázal schopnost uhradit náklady zdravotní péče, dvakrát nesplnil povinnost prokázat totožnost), za které vždy zaplatil pokutu na místě. V řízení ve věci prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce nedoložil, že byl v minulosti pojištěn a u jaké pojišťovny, ačkoli to přislíbil, stejně jako nedoložil listiny vztahující se k jeho podnikání (nájemní smlouva, dodavatelské smlouvy). Ke svým rodinným vztahům na území České republiky žalobce uvedl, že z příbuzných má na území ČR pouze tetu a strýce; jeho rodiče a dva sourozenci žijí ve Vietnamu; z toho správní orgán usoudil, že

rozhodnutí nebude mít ani nepřiměřené důsledky na žalobcův soukromý a rodinný život, neboť všichni jeho přímí příbuzní žijí ve Vietnamu.

Žalobcovo odvolání zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 3. 7. 2009 a potvrdila rozhodnutí vydané v I. stupni. Žalobce v odvolání namítl, že jeho přestupky nejsou zvláště závažné a že byl řádně pojištěn u zdravotní pojišťovny. Dále poukázal na to, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť krátce po jeho vydání (dne 14. 1. 2009) uzavřel sňatek se ženou vietnamské národnosti, která má na území ČR povolen pobyt, a dne 20. 2. 2009 se jim narodila dcera. Žalovaná však setrvala na tom, že pokud cizinec nesplňuje některou z podmínek pro prodloužení pobytu, je správní orgán povinen jeho žádost zamítnout; krom toho žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá cizinci nárok na pobyt na území ČR. K novým sdělením týkajícím se žalobcova rodinného života žalovaný uvedl, že podle § 82 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů přihlédne jen tehdy, jestliže tyto nové skutečnosti a důkazy nemohl účastník uplatnit dříve; o takovou situaci tu však nejde. Podle žalované není žalobce v ČR natolik integrován, aby se nemohl zpětně integrovat v zemi původu, případně i s dalšími členy domácnosti.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce označil rozhodnutí žalované za nezákonné a ryze formální. K uzavření manželství i k narození dítěte došlo až poté, co bylo dne 17. 11. 2008 vydáno rozhodnutí v I. stupni; žalobce nesouhlasí s úvahou žalované, že již v době sepsání protokolu – tedy dne 3. 11. 2008 – se musela svatba plánovat. Žalobce trvá na tom, že vydané rozhodnutí závažně narušuje jeho soukromý a rodinný život. Žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou a dítětem, negativní rozhodnutí správního orgánu zasahuje i do jejich práva na ochranu soukromého a rodinného života; správní orgány jsou přitom povinny chránit rodinné vztahy a zájem na řádné výchově dětí. Zásah do soukromého a rodinného života by mohl být odůvodnitelný snad jen v případech zájmu veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví či práv jiných; žalobcovy přestupky však byly méně závažné a tyto hodnoty neohrožily. S odstupem značné doby již nelze doložit uzavření zdravotního pojištění v minulosti; bylo však doloženo, že nyní žalobce pojištěn je, a to až do 1. 11. 2010. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba je důvodná.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. policie nebo zastupitelský úřad neudělí cizinci vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Toto ustanovení se přitom použije obdobně i při rozhodování o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce nepopírá, že se dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu a v souvislosti s nimiž vždy zaplatil blokovou pokutu; domnívá se však, že nejde o provinění natolik závažná, aby mohla mít za následek neprodloužení platnosti povolení k pobytu – zejména v situaci, kdy žalobce na území pobývá spolu s manželkou a novorozeným dítětem, kteří tu mají povolen pobyt.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány řádně nezdůvodnily, proč nemá být žalobci prodloužena platnost povolení k pobytu.

Žalovaná ve svém rozhodnutí zdůraznila, že pokud se cizinec během povoleného pobytu opakovaně dopustí přestupků, je správní orgán povinen zamítnout jeho žádost o prodloužení platnosti povolení – jinak by byl jeho postup v rozporu se zákonem. Tato argumentace ale není přesná. Ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., které bylo v této věci užito, skutečně ukládá Policii neprodloužit cizinci platnost povolení k pobytu – ovšem pouze *za podmínky, že důsledky neudělení víza* (zde neprodloužení platnosti povolení k pobytu) *budou přiměřené důvodu pro neudělení víza* (neprodloužení platnosti povolení k pobytu); tato přiměřenost se posuzuje zejména ve vztahu k tomu, jak případné neprodloužení platnosti povolení k pobytu zasáhne do soukromého a rodinného života cizince. Tato úvaha ale v napadeném rozhodnutí chybí.

Žalobce se v řízení na I. stupni vyjádřil ke své žádosti do protokolu o ústním jednání ze dne 3. 11. 2008. Z protokolu není zřejmé, zda mu byly kladeny otázky, a jaké, nebo zda správnímu orgánu souvisle vylíčil své poměry (jeho vyjádření je tu totiž prezentováno ve formě souvislé výpovědi); v protokolu jsou nejprve popsány okolnosti, za nichž se žalobce v minulosti dopustil přestupků, a poté je tu uvedeno: „*V ČR mám strejdu, který bydlí v Chebu, a tetu, ta bydlí v Kraslicích. Další příbuzné v ČR nemám. Ve Vietnamu mám rodiče a mladšího bratra a sestru.*“ Dále se tu popisuje žalobcovo podnikání; žalobce v závěru prohlašuje, že nemá žádnou půjčku ani žádný dluh u banky nebo úřadu, jenom auto na leasing; nic dalšího žalobce k věci nechce uvést.

Z toho správní orgán I. stupně usoudil, že všichni žalobcovi přímí příbuzní jsou na území Vietnamu, a neprodloužení platnosti povolení k pobytu tedy nebude mít nepřiměřené důsledky na žalobcův soukromý a rodinný život. Když pak žalobce v odvolání namítl, že po vydání rozhodnutí v I. stupni se oženil (14. 1. 2009) a narodila se mu dcera (20. 2. 2009), takže by neprodloužení platnosti povolení mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, poukázal odvolací orgán na to, že při ústním jednání dne 3. 11. 2008 se žalobce o těchto okolnostech nezmínil, přičemž ve správním řízení platí koncentrační zásada vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu (*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*).

Podle soudu se zde ale § 82 odst. 4 správního řádu nemůže uplatnit. Lze předpokládat, že žalobcův vztah s nastávající manželkou, z něž se dne 20. 2. 2009 narodila dcera, již trval v době, kdy žalobce vypovídal do protokolu ve věci své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; z tohoto pohledu tedy nejde o „novou skutečnost“, která by vyšla najevo až v odvolacím řízení. Jak však už bylo výše uvedeno, z protokolu ze dne 3. 11. 2008 není zřejmé, k čemu všemu se měl žalobce vyjádřit. Z formulace jeho odpovědi lze usuzovat, že byl tázan na to, zda má na území ČR nějaké rodinné příslušníky, případně na to, kde žije jeho nejbližší rodina. Žalobce se zmínil jen o svých pokrevních příbuzných, byť i vzdálenějších (strýc, teta); jinak své osobní poměry nekomentoval. Z jeho vyjádření však nijak neplyne, že by byl v obecnější rovině tázan na to, jaké má na území ČR osobní vazby či zda by případné nevyhovění žádosti mohlo ovlivnit jeho soukromý a rodinný život: odpověď se omezuje na pokrevně spřízněné osoby.

Je tedy docela dobře možné, že žalobce se o své partnerce – nastávající manželce – a o očekávaném dítěti nezmínil nikoli proto, že by se v jeho životě „nevyskytovaly“, ale proto, že byl tázan na „rodinné příslušníky“, nikoli obecněji na svůj „soukromý život“. Žalobce měl přitom povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a při ústním jednání se zaměřil především na to, aby zdůraznil menší závažnost svých přestupků; podle soudu mu nemůže být

na újmu skutečnost, že se nezmínil o nadcházejícím sňatku a o očekávaném dítěti (nebyl-li přímo vyzván k vyličení svých soukromých poměrů), protože mu nemuselo být zřejmé, že tato okolnost může hrát při rozhodování svou roli.

Žalovaná si přitom neujasnila, jak s tímto žalobcovým novým sdělením naložit. Nejprve citovala § 82 odst. 4 správního řádu – jako by tedy považovala informaci o vstupu do manželství a o dítěti za skutečnost, která byla žalobci známa již dříve, a která se proto v odvolacím řízení nemůže uplatnit. Poté se však k této žalobcově osobní situaci vyjádřila věcně a konstatovala, že „*neshledala takový stupeň integrace do společnosti České republiky, který by znemožnil zpětnou integraci v zemi původu a případné následování ostatních členů domácnosti do země původu*“. Není tedy úplně jasné, zda vzala v úvahu i skutečnost, že žalobce má na území ženu a dítě (s povoleným pobytem), a zda svůj závěr o nízkém stupni integrace do zdejší společnosti vyslovila i s vědomím žalobcových rodinných vztahů (ve smyslu nové rodiny založené žalobcem), nebo zda ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu k této skutečnosti nepřihlížela. Ani jedna z těchto eventualit přitom nemůže v očích soudu obstát.

Jak už bylo řečeno, žalobce by měl mít podle soudu možnost nově uplatnit informaci o manželce a dítěti v odvolacím řízení; toto jeho nové sdělení je teprve reakcí na odůvodnění rozhodnutí I. stupně, v němž správní orgán použil informaci o tom, že všichni žalobcovi přímí příbuzní žijí ve Vietnamu, a proto nebude mít zamítnutí žádosti nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života; § 82 odst. 4 správního řádu se tu tedy neuplatní, a nově tvrzenými okolnostmi je tak třeba zabývat se věcně.

Pokud však žalovaná k nově tvrzené skutečnosti přihlédla, tj. posuzovala ji věcně, vypovídá o tom pouze tato věta: „*Odvolací správní orgán neshledal takový stupeň integrace do společnosti České republiky, který by znemožnil zpětnou integraci v zemi původu a případné následování ostatních členů domácnosti do země původu*“. Ta ale neumožňuje přezkoumat úvahy, které žalovanou vedly k tomuto závěru – zejména z ní není patrné, jak žalovaná uvážila o tom, že žalobce má na území rodinné vazby.

Žalovaná má pravdu v tom, že cizinci nemají právní nárok na to, aby pobývali na území ČR; stejně tak platí, že pokud cizinec porušil v uplynulých pěti letech povinnost podle zákona č. 326/1999 Sb., doba platnosti povolení k pobytu mu nebude prodloužena. Takto ale Policie může a musí postupovat jen tehdy, jestliže důsledky neprodloužení platnosti povolení (spočívající především v zásahu do soukromého a rodinného života) budou přiměřené důvodu, pro který platnost povolení nebyla prodloužena. Právě tuto okolnost žalovaná řádně nezkoumala a neuvedla, proč považuje míru žalobcovy integrace do české společnosti za nízkou.

Soud ještě dodává, že požadavek správního orgánu, aby žalobce podle svého tvrzení předložil doklady o zdravotním pojištění z minulých let, nebyl na místě. Žalobce při ústním jednání dne 3. 11. 2008 uvedl, že doklady o zdravotním pojištění z dřívějších let už nemá, může ale předložit doklad o tom, že je pojištěn od 2. 8. 2008. Správní orgány obou stupňů žalobci ve svých rozhodnutích vytkly, že nepředložil doklad o zdravotním pojištění z doby, kdy se opakovaně dopustil přestupku spočívajícího v tom, že v minulosti nepředložil doklad o zdravotním pojištění; podle soudu však žalobce nesliboval předložit žádný takový doklad (z doby let 2005 – 2007 již tyto doklady neměl), ale doklad o aktuálním zdravotním pojištění – což učinil v odvolacím řízení.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl; městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaná je tak povinna zaplatit mu náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a podání k soudu (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6800 Kč. Žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 960 Kč odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží 7760 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. září 2012

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková